

**A PANNONHALMI FŐAPÁT A FŐMONOSTORI KONVENT ÉS A HOZZÁTARTOZÓK NEVÉBEN
FÁJDALOMMAL, DE A FELTÁMADÁSBA VETETT HITTEL TUDATJA, HOGY SZERETETT RENDTÁRSA**

VÉGH IMRE NORBERT O.S.B.

**életének 82., szerzetességének 34., évében
a szentségekkel megerősítve
2021. április 18-án hazatért mennyei Atyánkhoz.**

Temetése 2021. április 23-án, pénteken lesz Pannonhalmán. A Bazilikában 14.30 órakor kezdődő gyászmisét követően helyezük örök nyugalomra hamvait a Boldogasszony-kápolna kriptájában. Tekintettel az érvényben lévő járványügyi előírásokra, a temetési szertartáson a bencés közösség tagjain kívül a rokonság és az ismerősök szűkebb köre lesz jelen.

Szeretett rendtársunk 1939. április 18-án, Alsónémedin született. 1984 őszétől néhány évig a főmonostor világi munkatársaként dolgozott nálunk, majd felvételét kérte a szerzetesközösségbe. Beöltözésével a rend újraindította az 1950-ben kényszerűségből megszüntetett bencés testvérintézményt. Ennek beszédes jele volt, hogy amikor 1987. augusztus 6-án magára vette a bencés ruhát, a nemrég elhunyt főapát nevét kapta, akit hónapokon át odaadó szeretettel ápolt. 1988. augusztus 18-án tett egyszerű, majd 1991. augusztus 6-án ünnepélyes fogadalmat. 1991-től 2007-ig sekrestyés, a Boldogasszony kápolna gondozója és házgondnoksági munkatárs, 2007-2019 között a Boldogasszony-kápolna, a Fájdalmas Szűz Mária-kápolna és a Szent Mór-kápolna gondozója, 2019-től már nyugalomban, a pannonhalmi Szent Adalbert Otthon lakója.

Norbert testvér hűséges és jó testvérünk volt. Buzgó az imádságban, a hagyományos vallásos gyakorlatokban, illetve a lelkiolvasmányban. Pontos és megbízható munkája példa volt számunkra, munkatársaink és a ház lakói megszerették. Sajátos szófordulataival, megfogalmazásaival többször felvidített minket. Halláskárosodása gyerekkorától fogva megnehezítette a környezetével való biztos kommunikációt. Emiatt időnként nyugtalanság, belső félelem lett úrrá rajta. A testvéri szó és jelenlét azonban megnyugtatta, biztonságot adott neki. Idősebb korára távol maradt a közösségi alkalmaktól, de érdeklődésével és személyes imádságával követte a monostor eseményeit. Közös imádságunkba a kórus közelében ülve kapcsolódott be.

Élete utolsó napjáig hasznossá akarta magát tenni kápolnagondozási, levélhordási, takarítási munkákkal. Szerette családját, rokonait, vágyott a szüleivel való égi találkozásra. Halálára készült és vágyott. Néhány napig volt igazán gyenge és elesett. Amitől félt, hogy idegen helyen, kórházban, vagy betegszobán kell meghalnia, nem következett be; saját szobájában érte a halál, földi születésnapja reggelén.

**„Nyugodjál meg, lelkem, újra, mert jót tett veled az Úr kegyelme!”
(Zsolt 114,7)**